

156. 1.) a jelenlegi lóállomány alacsonyabb az 1916. évi állomány felénél és a juh- és kecskeállomány is csak 84.6 százaléka az 1916. évinek. A szarvasmarhák és sertések száma ellenben magasabb az 1916. évinél. A harmadik 5 éves terv idejére az állatállomány nagyarányú megnövelését vették tervbe: 35 százalékot a ló, 40 százalékot a szarvasmarha, 100 százalékot a sertés, 110 százalékot pedig a juh- és kecskeállományt illetően. Különös figyelmet kell a terv szerint szentelni a kolhozok eladásra való tenyésztésének is.

A különböző mezőgazdasági kérdésekhez, melyeket a Szovjetunióknak a következő években meg kell oldania még egy igen jelentékeny probléma sorozat csatlakozik: a kollektivizált mezőgazdasági termelés munkarendjének megszervezése, a megteremtendő szintézis a kolhozokban dolgozó parasztok egyéni és kollektív érdekei között.

Ezt a kérdést több ízben taglalták a szovjetsajtóban. Ugy látszik, hogy számos kolhozban, a szovjethatóságok kezdeményezésére, túl nagy helyet engedélyeztek a kolhoztagok egyéni termelésének. Így következett be az, hogy a kolhoztagok számára biztosított területek meghaladták a szabályzat előírásait, hogy a kolhoz földjeit bérbeadták és a kolhoztagok egyéni tulajdonában levő állatállomány meghaladta a megengedett kereteket. Megállapította a sajtó, hogy a kolhoztagok gyakran idejük legnagyobb részét egyéni termeléseikre fordítják és csak formailag maradnak a kolhoz tagjai, hogy részesüljenek az állam által a kollektivizált mezőgazdasági üzemek tagjai számára biztosított előjogokból. Ez gyakran arra vezetett, hogy a paraszt egyéni birtoka főjövedelmévé vált s a kolhoz csak arra szolgált, hogy palástolja „személyi gazdagodását a kolhozista élcsapat rovására.” (*Pravda*, 1939 május 17). Ugyanez a lap szükségesnek látja az orosz parasztság szocialista eszmékben való újra-nevelését, állítva, hogy a kolhoztag „nem szabadulhat meg egyszeriben mindattól, ami egyéni paraszt voltára emlékezteti.”

E törekvések elleni harc érdekében a párt központi bizottsága és a népbiztosok tanácsa 1939 május 27.-én fontos határozatot hozott a kolhozok földjeinek megvédésére s azoknak a kolhoztagok részéről való eltulajdonítási kísérletei ellen. (*Még egy közlemény.*)

K E T T E N

Írta: DARVAS SZILÁRD

*Anyám meghalt és folytatásom
talán sohase lesz nekem,
hadd köszöntselek, egyszemélyben
anyám, szeretőm, gyermekem.*

*Együtt indultunk hajdanában
messzeágazó utakon,
s alig-alig, hogy földet értem,
szétnéztem érteid kutatón,
de te még a felhőket jártad,
gyenge voltál és elhagyott*

*és fehérszárnyú madaraktól
kérdeszted, hogy hol vagyok.*

*Kergettük egymást sok-sok éven,
belefáradt már mindenünk,
kerestelek anyám szemében
s kerestél engem mindenütt.*

*Aztán egyszercsak néztük egymást
ismerősen és idegen,
szemünknek megkopott a fénye
s szárnyunk kihullott ideleenn.*

*De valami kellett, hogy legyen,
valami mégis megmaradt,
tiz éven át gyötörtük egymást
s egymásra leltünk ezalatt.*

*Ó, mert nagyon pőrén születünk
s ellenségünk a févilág,
megőrülnék, ha egymagamban
nézném ezt a komédiát.*

*Két testünkben egy már a lélek,
jöhetnek hitvány, gaz napok,
nem kongó ércben van a kincsünk,
egymásban vagyunk gazdagok.*

*Erőt élethez és halálhoz
egyikünknek a másik ad,
s ki előbb ér egy jobb világba,
megvárja majd a másikat.*

A PETRÓLEUM TÖRTÉNETE

Irta: ASZÓDY JÁNOS

Nagyapáink meséiből emlékezhetünk rá, milyen forradalmi ujitást jelentett mintegy hetven évvel ezelőtt, amikor a sarki szatócs üzletében először jelent meg az a fényes alkalmaság, amely alkatára alig különbözött a korábbi olajmécsesektől s amelyben, a benne uszkáló zavaros, rossz szagu folyadék éppen csak hogy megpislogtatta a beléje nyuló lámpabelet. A gázvilágítás tökéletesített Auer-fénye mellett olvasgató századelejei polgár, de még az Edison izzólámpa tökéletes győzelmét megérő, háborús nemzedékünk is, joggal tehette fel a kérdést, amikor egyszer, valahol, a petróleum felbukkanó problémájáról olvasott: „Ugyan, mi fontossága lehetne ennek a zavaros, furcsa tulajdonságú folyadéknak? Igaz, hogy közel egy évszázaddal ezelőtt forradalmasította a világítást és az évezredek óta használt mécses és gyertya pislákoló lángja mellé, akkori fogalmak szerint, nappali fényességet varázsolt a félho-